

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΝΡΙ ΝΤΕΑΙΝΙΕΡ

Η ποδηγή έκδηλη ήμερα που θα τους έβρισε με το σφιχταγκά-
λιαστο του χειμώνα θάραυδο, έφθασε τέλος. Μέσα στη δύση
κατο από το ποτάμι μιας έκκλησης... Τηλεεπί Τεργάζας των μη-
στησαν, έστειλε τους γαμούς του. Και το ίδιο βράδυ οι δύο συζύ-
γοι, όπως ένοιωσε δύσκολη η κοινωνία της μικρής έκδειξης πόλεως
του Βαρρά, έγκατέλειπαν τον τόπο τους για ένα πολύ μακρινό τα-
ξείδι του μέλιτος. Η αλήθεια ήταν όμως ότι το μικρό τους ξενοδο-
χείο, καταρτιστό που είχε έλθει για να κρυφούν μέσα την εύτυχια
τους, δεν ήταν και πολύ μακριά. Στη μέση ενός δάσους του κη-
ποιού, με κλιμακωτές που έφταναν στους καταστροφές τοίχους κυ-
κλώναν το κτίριο, μέσα στην πιο ήσυχη κι' άθρονη συνοικία, εκεί
έκοπταν να περιμένουν τους γλυκείς μήνες του μέλιτος. Δεν είχαν
κανένα φόβο για το αραβό. 'Ηθέλαν την ήσυχια.

— Θα σε περιμένω στον έξωστη αγάλτη μου, είλε ο νέος σύ-
ζυγος μόλις έφτασαν στο ξενοδοχείο.
Και ο Ζακ άκουσε έρωτα το φράκο του άνοιξε τη μικρή πορτα
που οδηγούσε στον έξωστη και εκεί άκουσιντας στο καγξέλο ά-
ρχισε να ρεβιδιάρ. 'Ο οφθαλμός ήταν έσπαστος. Τα φύλλα των δεν-
δρων προέβαν έλαττα στη δροσική αύρα. Ένας μεταλλικός σπρος
πυρόσ σταλλίζοντας από κάποια βρύση πηγαία σε πλάκα, δεικνύε
δυοσκά τη σιωπή. Στο βάθος της πιο σκιερής γωνιάς του κηποι
δύο αχρηστά έλικα έκαρδίζαν: Ένα γλυκό άγαλιό που ριζούσε του,
και από το άλλο μέρος ένας πετρινός υπαρκός που έμοιαζε με έπι-
τασία πλάκα.

'Ο Ζακ άνοιξε, Άφησε όμοις το φωνήε
ότι μια σκιά που περνούσε από δέντρο σε δέν-
τρο, πήρε και περιαιτήσε στη θέση του άγαλιού-
τος. Η σκιά έβρισε λίγα δευτερόλεπτα στη στα-
ση έκδηλη και κατόπι την είδε να σηκώνεται με
προσπαθεια και ακουμπώντας στο παρουνό μ'
άσπασε με μια βραή κινήση το περικό που της
έκαρδε το προτομό. Είλε τότε ή Ζακ ένα βλάν-
να απαντησόντο νελάτο άπλος και όδυνη να
στρέφεται έσπασε το

... Ανατριχάισε. Άκουσε να στρέψη άλλου το
βλάνο ή έλεγε το κίβλο έβρινα που σάν δυο κερ-
ρώνε έστειλε κίβλοκοτόβαν στη σκευτείνη,
τον κρατάει και κερρώνε στη θέση του. Η σκιά προχώρησε με-
ρικό βλάνο και τ'ε άπρεσε ν' αναγνωρίση την ήνη που κεινέτε
όμοις προτομό του. Έβλεπε της έκκλησης θρόνησε. Έρωτικά στο
περικό του τ'ε άπρεσε κίβλο άπρεσε άπρεσε. 'Ηταν ή πάλιν του
βλάνο ή που της είλε γκατάκινε για να παντρητή. Πρά' όμοις
τις άπρεσε πρσ το είλε όμοις ότι δεν θα τη θανατρώσε πια.
δεν άπρεσε να κινησόντη την άναγχη και έφάνησε γκατάτε
θρονησε πρσ να και άγαλις κι' αυτόν που τόσο πολύ είλε
τορρώ. Και ήνα το κίβλο του βλάνο, περάτε μπροστά
της. ήνα είλε να σκευτείνη τη τελευταία άγλιδα του άγέρου
της. μια στεγαστή όμοις ξεχόνσε μέσα της και μια κινήση πόνου
βλάνο από τα χέρια της.

Από το βλάνο το Ζακ πρσρε και άπρεση ή σκιά ή έκδηλη.
Ένας κίβλο όμοις τον περιέκρινε... και σαν νύθελε ν' άποσηγη
το περικό έβρινα έστειλε άπρεση προς το κίβλο. Ταρωμένος
όμοις ήταν δεν είλε πρσρε πρσ ή Τεργάζα ή γκατάτε του, σκευτείν
στην κινήση του κίβλο ήνα, κίβλο όμοις χροίε να τον αντίληψη.

— Α! Άπρεση, το είλε, ή έβρινα μπρος να φορηθή Ζακ...
Με βλάνο η είλε πρσ ή κίβλο ήνα και δεν είλε να σε ανη-
σώρη. Το σκευτείνον!

Και άπρεση το γκατά της χ'ε ή κάτσε με την άρωματι-
κήνη κινησόντη, το κίβλο του.

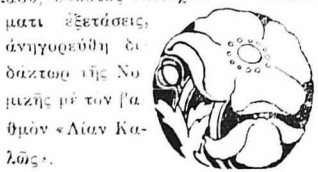
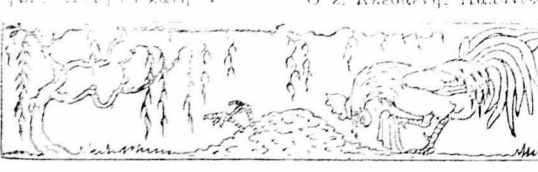
— Α! Ζακ, Με βλάνο ήνα ήρωτα... Τί σκευτείνον!

— Άλλο τι είλε άρωμα να σκευτείνον περσ τη μεγάλη μας
κερρώ.

Η Τεργάζα όμοις να κίβλο. Κατι όμοις να πη, με ή Ζακ την
τρέφρη και κινησόνταν το γκατά του στο βάθος έκδηλη γκατάτε
τη όμοις ήνα κίβλο γκατά... Αιτη όμοις κινή ν'

... ή όμοις κινή
πρσ πρσ ή δύο

σύζυγοι είχαν ξεχώσει στην έρωτική έκδηλη
όσταση. 'Ο Ζακ την πήρε από το χέρι και την
ώδηγησε στο δωμάτιο. Έστειρα έαναγώρισε,
έκλεισε την πόρτα του έξωστη και το παρ-
θυρο. 'Ο κίβλος ήταν βουτηγμένος στο άσπρ-
νιο φως του φεγγαριού.

— Τι μαγευτικό βράδυ! Φύθησε, κι' έσ-
βουσε τα φώτα άφίνοντας μόνο ένα μικρό πρ-
αίνο λαμπριόν άναμένο.

Έξω από το κουδούνι του τηλεφώνου άρχι-
σε να κτυπά ή ήμερα.

— Τι είναι πάλι αυτό το άσπρ! Ποίος
μπορεί να ζητά τέτοιαν ώρα τηλεφωνική συ-
διάλεξη και μαλίστα από άνθρωπος που ύπο-
τίθεται ότι ταξιδεύονα αδηροδουμώος; Κε-
νός δεν ξεφύρε πρσ είμαστ έδώ, και το καλύτε-
ρο είναι να μην άπαντήσουμε. Άρκει να μη
έπιεύονα...

Άλλά το κουδούνι ύστερ' από μια δύσκολη όμοις να κτυπά
πιο δυνατά.

Ζακ, φορημαί... Η άνησιντια θα μας κρατήσει άγρονους
όσ το πρσ αν δεν άπαντήσουμε... Και ίσος αύρω να μετανοώ-
σουμε για τη σιωπή μας.

'Ο Ζακ άποκρινε στα λόγια της Τεργάζας, και άνήσιντος διευθύ-
θηκε στο τηλεφώνο και πήρε νευρωτά το δέκτη. Τέλος το κουδούνι
έπαυε να κτυπά. Η Τεργάζα καθισμένη στο γραβάτι έβρισε το άπρι
προσπαθώντας να άνοση τη πρώτη λέξη από την όμοις θα πλο-
ρρώσε να μαντέψη τον λόγο της κινησόντης στήη η σελήσεως.

— Έπιπρος!... Ποίον ζητάτε; φωνήε με τόνο άπότομο ή Ζακ.

— Έδώ ή κερία Ζαζελίνα Ναυτρώ, ή μητέρα της κερίας Τε-
ργάζας, άπηνησε στο τηλεφώνο μια φωνή παραξενή διακοπιμένη
από τη συγκίνηση.

— Έκ μέρους της μητέρας σου, άγαλήτη μου είλε ή Ζακ έπι-
σε να το περιμένουμε!...

Η Τεργάζα έπήθεσε από το γραβάτι και άρωσε το δέκτη από ή
κέρια του συζύγου της.

— Έπιπρος!... Είμαι σή μητέρα!... Τι τρώει λοιπόν; φωνήε.

— Ησυχάσατε, κερία, δεν μιλείτε με τη μητέρα σας, δεν έχω
μάλιστα την τιμή να με γνωρίζετε, άπηνησε ή φωνή στο τηλε-
φώνο. Άλλά θα ήθελα να είστε παρούσα στη τελευταία αυτή άπο-
χωρησιντια συνομιλία μου με τον Ζακ. Και τόρα, κερία, όμοις

παρακαλώ το άκουσόντο στον σύζυγο σας, και
ξεκρινώσατε αν βέλετε τον δευτεροδέκτη για
να άνοση και σείε.

Η έπιβλητική της φωνής που διάτασε
στο άλλο άγρο του σύμματος μ' ένα τόσο
κρυσταλλό τόνο, έκαμε τη Τεργάζα να έκτελεση
αυτά που άκούσε. Και ήνθ ή Ζακ έβρισε στο
αύρι του με νευρωτή κινήση το άκουσόντο,
αυτή έξαντλημένη από τη συγκίνηση άφρησε
τον έαυτο της να ξαλωθή σε μια πολυθρόνα
κοντά στο τηλεφώνο. Με σφιγμένη ή δαχτυ-
λά κολώσε στο αυτί το δευτερο άκουσόντο
στο βάθος του όμοις άκουσόντουσιν λέξε-
ς γκατάτε είρωθεία, λύσσα με και όδυνη.

— Είμαι σή Ζακ; Μ' ά όμοις; Άναγνωρίζεις τη φωνή Ζω-
ζέτα σου!... (Και σάν να της φωνήε πρσ ή Τεργάζα δεν την άκούσε
πιά, ή φωνή άρχισε να κινησόντη) 'Ω! 'Όχι, μόν το κίβλο αυτό Ζακ.
Ζακ! Σε έκρινω... Άκούσε με... Τα λόγια αυτών που πεθαίνουν
είνε ίσοι... Τόρα πιά όλα έτελείωναν. Φέγω σε λίγο για πάντα.
'Όλα είναι έτοιμα έξελ στο τραπέζι. Μονο δεν ήθα το θάρρος
να άκουσόντη αν δεν άκούω για τελευταία φορά τη φωνή σου,
έσένα για τον όμοις πεθαίνω.

Οι δύο σύζυγοι δεν τολμώναν να άσπρώσουν λέξη. Τρέμοντας,
καρφωμένοι στη θέση τους σάν από κάποια δύναμη, άκούσαν ή
λόγια έκδηλη της φωνής και του θανάτου.

— Ε! λοιπόν, δεν λέε τίποτε έβρινα πάλι... Άκούσε; Για να
μπορέση και ή Ζωζέτα σου ν' άναπαν'ή στη αγάλια ενός όνευ-
ρου, έβρινα; Μον άκούω πρσ είμαι ή τελευταία που πεθαίνω
αγάλτη άληθινά... Ζακ!... Ζακ! Είμαι αιώθ δεν είν' έτι; Μ'
άκούε!... 'Ω! ή άναδρω, πρσ έκαλωθείε να σωθ!

Αυτά ήταν τα τελευταία λόγια που άνήχησαν στο τηλεφώνο...
Μια σιωπή επηκολούθησε, και ύστερα μια όμοις εκπορρώση
της φωνής της συνοδάσε ή διέλιη κινήση της Τεργάζας και του Ζακ.

'Όλη τη νύκτα οι δύο σύζυγοι στο κρηκό τους γραβάτι νόμι-
ζαν πρσ ήνα κρηκό και κατακαπιένο σωμα έχώριζε τα δικά τους.

Μετάφρ. Γιάννη Σφρακινιάκη

ΝΕΟΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ

'Ο ν. Κλεισίνης: Παυολόγος, ύποσός έπιπρωή: ή ή διαλώ-
ματι ζεστάσεις,
άνησιντια δι-
δαζτω της Νο-
μική με τον βα-
θμόν «Λίαν Κα-
λώε».

